

ster altsaa, at denne er noget forældet og søger et Beløb til Udarbejdelse af en ny Lærebog, altsaa i Statsforfatningsret. — Ja, den højtærede Marineminister, der jo har gennemlevet saa mange Ministerier af meget forskellig Natur, baade før-provisorisk-konstitutionelle Ministerier, provisoriske Ministerier, efter-provisoriske Ministerier af forskellig Natur, baade saadanne, der ikke ønskede at benytte Provisoriet som Kampmiddel og fraskrev sig Retten dertil, og andre, der maaske heller ikke ønskede at gøre det, men ikke vilde fraskrive sig Retten dertil — den højtærede Minister har maaske Ret i, at det kunde se ud, som om Statsforfatningen fra 1872 ikke længere var god — jeg forstaaer ikke ganske Anmærkningen, men jeg tror, det er Mening — men jeg tror, at Folketinget, inden det gaar ind paa denne Bevilgning, gerne vil have at vide, hvem der skal skrive denne ny Statsforfatningsret, thi Folketinget som Helhed vilde vist sætte mere Pris paa Statsforfatningen fra 1872 end den, vi senere have erhvervet os.

Endelig skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger til den højtærede Kultusminister. Det er blevet fremdraget af Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), hvor uheldigt dette Utal af Cirkulærer virker paa Lærerstandens. Der er andre Ting vedrørende Kultusministeriet, som virke paa den selv samme uheldige Maade. Det er saaledes blevet Skik oppe i Kultusministeriet, at man forsyner i Skolebøger med en anbefaling, jeg vil kalde det en anbefaling. Jeg ved ikke, hvorfor det er blevet Skik, om det er for at skaffe den pædagogiske Konsulent noget Kontorarbejde, eller hvad Meningen er dermed; men man har efterhaanden opklækket en Skolebogslitteratur, som Befolkningen og Samfundet ikke kan være godt tjent med. Den højtærede Minister maa erindre, at enhver Skolebogsforfatter kender de pædagogiske Autoriteters Kæphest, deres Begrænsning, deres Interesser, og naar han ønsker den ministerielle anbefaling paa sin Bogs Titelblad — og det gør han af økonomiske Grunde, fordi det er en Slags Reklame for ham — tager han Hensyn til det, som han ved er vel set af den pædagogiske Konsulent eller af andre, der have med denne Sag at gøre. Den højtærede Minister er ganske sikkert enig med mig i, at Kultusministeriet ikke kan være tjent med at optræde i den private Reklames Tjeneste. Vi kunne let tænke os en Forfatter af en Skolebog, der var saaledes

indrettet, at han ikke havde Lyst til at søge den anbefalet af Ministeriet. Det kunde være, at han havde nogle andre Meninger, end man havde i Ministeriet, eller at han var personlig Uven af nogen af dem deroppe eller lignende. Hans Bog kunde være lige god for det, men denne Bog vilde i høj Grad komme til kort i Kampen om Udbredelsen i Skolen, fordi den ikke paa Titelbladet møder med den Reklame, som man efterhaanden har vænnet sig mere og mere til at give. Jeg har tidligere omtalt denne Sag i Bladene og søgt at bekæmpe den. Jeg vil ogsaa benytte Lejligheden til at gøre det her. Der er i denne Skik en vis Landsfaderlighed, den Landsfaderlighed, der jo ogsaa kommer til Syne, naar man henleder Lærernes Opmærksomhed paa, hvorledes de skulle lægge en Skrivebog o. s. v., og det er en Landsfaderlighed, som er i høj Grad generende og i Virkeligheden kan være ret farlig. Jeg vil bede den højtærede Kultusminister tænke sig, hvorledes det vilde være, hvis man gik oppe paa Forsaarsudstillingen paa Charlottenborg og der traf paa Malerier, paa hvis Rammer der var fæstet Sedler med følgende Paaskrift: Ministeriet for Kirke- og Undervisningen henleder Publikums Opmærksomhed paa dette Maleri. At det vilde blive modtaget med Skoggerlatter, følger af sig selv. En administrativ Autoritet er ikke Autoritet for Kunststopfattelsens Vedkommende, og en administrativ Autoritet er heller ikke Autoritet for Skolebøgers eller pædagogiske Spørgsmaals Vedkommende. Administrationen kan være udmærket god uden at besidde nogen som helst pædagogisk Dygtighed, og saa vidt jeg ved, har hverken Konsulenten eller de øvrige Herrer der oppe nogen praktisk pædagogisk Fortid. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, om det ikke var muligt at komme lidt bort fra dette Forhold, om ikke straks saa skridtvis, og jeg vil gaa lidt videre i min Henstilling. Det er ikke blot Skolebøger, der saaledes blive officielt stemplede paa den Maade, det er ogsaa videnskabelige Værker. Der bevilges aarlig en vis Sum af Rigsdagen til Fremme af videnskabelig Virksomhed. Nu ser man paa Bøger, hvis Forfattere have faaet denne Understøttelse, følgende Bemærkning: Udgivet med Understøttelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og Folk i Almindelighed tro, at dette er en Garanti for Bogens Godhed. Den højtærede Minister er jo saa gammel Universitetslærer, at han ved, at dette ikke paa nogen som helst